

Szabó Róbert Csaba

UTAZÁS RÓMÁBA

- Hé, jól vagy? - hallotta meg a felesége hangját a sötétben.

Kinyomta a mobilját, aminek a fényénél eddig az előszobában botorkált, és a kapcsoló után kaparászva villanyt gyűjtött. Ilinca térdig érő hálóingben állt a nappali kitárt ajtajában, mögötte kékesen, némán villogott a tévé. A nő összefonta mellén a kezét, mintha valamit, talán magát rejtegetné. Mihai előregörnyedve vetkőzött.

- Jól, igen! - és hangosan fújtatva lerúgta a cipőjét. Nem nézett Ilinca szemébe.

A nő egész délután a híreket nézte, már tudta, mi történt. Az öngyilkos ikrek a Fellegváron. Persze, pontosan tudta azt is, hogy a valóságban jóval másképp festett az egész. Mihai mindig azt mondotta, szerinte az egész jóval közönyösebb és kétségbeejtően üres, ellentétben a tévéstábok undorító tálalásától, amikben minden exkluzív és megválaszolásra váró titkokkal teleaggatott.

Nem, nem volt jól, és ezt Ilinca is tudta.

- Ettél valamit? - kérdezte a nő, és Mihai a zoknijával vesződve fölneézett.

- Nem vagyok éhes - mondta, és fölegyenesedett végre.

Mindkét zokniját a kezében tartotta, és a feleségét nézte.

- De ha főztél... - mondta mégis.

A felesége végigsietett a folyosón, a konyhában villanyt gyűjtött, és bekapcsolta a gázégőt. Mezítláb volt ő is. Az egyik közös vonásuk: szerettek mezítláb mászkálni a lakásban.

A férfi a kamrából sört vett elő és kibontotta, míg Ilinca előszedte a lábast a hűtőből, és föltette melegedni. Mihai megérezte a káposzta illatát.

- Ne, hidegen inkább - mondta, és a felesége lekattintotta a gáz kék lángját.

- Legalább moss kezet! - mondta a nő, és tányért rakott az asztalra.

- Igazad van - mondta Mihai, és elvonult a mosdóba.

Az arcáról semmit sem tudott leolvasni a tükörben. Hideg vizet engedett a kézfejére, abból hordott föl a szemére, a szájára, az orrára, az arcára. Az ingnyak vizes lett.

Ilinca az asztalnál ült, Mihai üres székét nézte, a türkiz színű ikeás tányért a káposztával.

A férfi szótlanul evett, minden tölteléket egy falással, gyorsan végzett. Kiitta a sörét. Nézte maga előtt az üres tányért. Hallgattak.

Ilinca a férjét is látta a tévében, ahogy a kordonnal lezárt területen belül utasítgatja az embereket. Most nem olyannak látta. Másnak. Hűvösebbnek, üresnek, talán. Nem tudta, pontosan milyennek. Várta, hogy a férfi szólaljon meg elsőnek, de az hallgatott.

- Milyen volt? - kérdezte végül a nő, és a férfi hangosan kifújta a levegőt, mintha meg tudna, mintha meg lehetne most már könnyebülni, hogy egy kamera sem látja. Ilinca érezte, hogy a férfi mondani fog valamit. Nem azért, mert muszáj megszólalnia, mert meg akarná köszönni a káposztát. Hanem mert mondani akar. Ismerte.

De az mégsem szólalt meg.

Ezért aztán Ilinca megelegette, és hogy ezt jelezze is, felállt, és a kelletnél egy nagyon kicsivel zajosabban mosta el a tányért a férfi elől. De csak alig észrevehetően volt hangosabb, és az most nem volt elég. A nő megtörölte a kezét, nézte az asztalnál ülő, az evés utáni mozdulatba és a hangos sóhajba belemerevedett embert.

- Lefekszem - mondta elszántan, és kiment a konyhából.

A férfi csak ekkor mert utána szólani.

Mindketten elmúltak negyven, és a gyermektelen életük ritmusát hosszú, üresnek tűnő pillanatokkal bélelték ki. Teret hagytak egymásnak, tűnődött ezen Ilinca néha, teret és időt. Negyvenegy volt, a mellei még nem lógtak. A bőr feszesen tartotta a hegyesen előremeredő emlőket, amiket a természet szerint alkotott célra soha senki nem használt. A férfiak megbámulták, az utcán és az uszodában is, és ezt ő pontosan tudta.

Büszke azért mégsem tudott lenni a testére.

Fázott, és újra összekulcsolta a mellkasán a karjait, és úgy figyelt a férfit, hogy az végre beszélni tudjon.

- Ez az utazás, ez most nem fog összejönni - nyögte ki a férfi.

Ilinca visszajött, a fejét kissé lehajtotta, előreszegte. Támadni készült. Mindig ezzel a mozdulattal vágott bele a vitákba, és az első szavait sosem válogatta meg. De most változtatott, maga sem tudta, miért.

- Mihai, szépen kérlek - könyörgött, és olyan kétségbeesett volt, mint már nagyon régen nem a kedvező hírek óta. A férfi mellé húzta a széket, és megfogta a kezét.

- Talán, talán halasszunk egy hónapot - mondta Mihai, és a felesége szemébe nézett.

Ilinca hosszan, szótlánul meredt a férfitra, viszonzta a nézését. Elfogta, és nem engedte.

- Meggondoltad magad, erről van szó? - kérdezte hidegen, pedig egyáltalán nem szeretne volna ennyire tárgyilagosan. Akkor mégsem tudott változtatni, futott át rajta. A férfi megrázta a fejét. Megszorította a felesége kezét. Mosolyogni próbált.

- Soha. Ez az ügy... - kezdte Mihai.

A nő összeráncolta a szemöldökét. Nem értette.

- De hát azt mondták a tévében, hogy öngyilkosság volt - kérlelte.

- Az volt - ismerte el a férfi. - Csakhogy én... Ilinca! Meg kell találnom őt.

A nő zavartan próbálta felismerni a férfitban kavargó mondatok értelmét.

- De kicsodát, Mihai? - súgta, és elengedte a kezét.

De az is lehet, hogy a férfi szabadította fel, vagy az sem kizárt, hogy egyszerre engedték szabadon egymást.

A férfi elővette a pénztárcáját, reszketegen turkálni kezdett benne, majd egy összegyűrt fotót tett az asztalra. Ilinca azonnal, mohón kézbe vette, egészen közel tartotta a szeméhez. A takarékos villanyégő nem adott elég fényt.

Vagy a konyhát is Mihai homályos, értelmetlen mondatai árnyékolták.

- Ki ez? - adta föl a nő sürgetően, és visszatette a fényképet az asztalra. - Őt kell megtalálnod?

A férfi bólintott.

- A húgom - mondta aztán.

Ilinca újra fölkapta a képet. Nézte, erősen tartotta, az ujjai majdnem összegyűrték. Nevetett, nevetés buggyant ki belőle, de az is másra sikeredett, mint ahogy szeretne volna. Kissé hisztérikusra. Tudta, hogy

nemsokára sírni fog, és ezen a férje bejelentése sem változtathatott. Inkább az hajthatta, hogy neki ezt eddig nem mondták. Hogy a férfi, akivel tizenöt éve együtt él, sosem mondta el, hogy van egy húga.

- Neked, neked van egy húgod? - kérdezte a sírással küszködve. Mosolyogni próbált, de a szemére ereszkedő ködrétegen át mintha az érzéseit sem tudta volna tisztán követni. Az előtte ülő férfi vonásaival együtt azok is elmosódva, zavarosan áradtak szanaszét. A szoba éles kontúrjaival a pillanatnyi tájékozódását is elveszítette abban, hogy mit is kellene éreznie. Egészen nevetséges módon az illendőség szeretetre szabott kívánalmait próbálta minduntalan magára erőltetni, hogy neki most örülnie kell, hiszen valami lényegeset tudott meg a férfiről, akivel együtt él.

Valójában mélységesen összekeverte, összemosta azzal a gondolattal, hogy Mihai éppen azt vallotta be, hogy gyereke van. Hogy van valaki az életében, akit eddig titkolt a felesége elől.

És hogy éppen a gyerekre gondolt, annak nagyon is sok köze volt ahhoz, hogy másnap utazni készültek, Gröningenbe, a klinikára, ahol a mesterséges megtermékenyítés egyik újfajta módszerével petesejtet ültetnek be az ő természetes fogantatásra képtelen méhébe.

Másra nem tudott gondolni, hiszen hónapok óta ezzel kel, ezzel fekszik. Másra nem is koncentrálna, ahogy mondani szokta, ha önmaga titoktartási fogadalmát megszegve olykor elújságolja, eldicsekszi valamelyik barátnőjének, hogy mire készülnek.

És akkor természetes, hogy mindenről ez jut az eszébe.

Mihai hűgáról is ez jut eszébe.

Majdhogynem bocsánatot kért, amiért sírni merészelt.

- Jól van, jól van - suttogetta a nő, de nem a férfit, hanem magát akartra vigasztalni a másik helyett. Igyekezett a légzésére figyelni, így lassan minden újra szépen visszakúszott a helyére. Mintha az előbbi szakasz nem létezett volna. Kitörölt epizód. Újra csak ők voltak, a konyhában ültek, készen arra, hogy másnap elutazzanak a klinikára.

Pedig csak arra szolgált az egész, gyakorlatokkal elért nyugalom, hogy haladékot nyújtson kitalálni valami megoldást.

- Tényleg összeölelkezve találták meg az ikreket? - kérdezte meg a férfit, aki némán a fejét rázta. Ilinca tudomásul vette. Mire számított? A halál nem esztéta. Bár ez a kísérlet inkább giccsnek tűnt. Az emberek odavannak a giccsért.

*

Ilinca végül egyedül utazott el. A klinikáról megnyugtatták, hogy a pár hónapja Mihaitól levett minta tökéletesen megfelel a célra. Mihai kikísérte a repülőhöz, közben elmesélte, hogy a szülei gyerekkorában elváltak, az anyja vitte a csecsemő hűgát, az apja őt. És többet soha nem találkoztak, így alakult, sem az anyjával, sem a hűgával. Ilinca mosolyogni próbált, de inkább megcsókolta. Becsekkolt, aztán a szorgalmas ellenőrző pontok valamelyike beszippantotta.

Mihai nézte, hogyan száll fel a Wizzair-járat. Sokáig követte a szemével a cégre jellemző ibolyaszín, lilába játszó foltokat a levegőben, amíg a gép el nem hagyta a látóteret.

A rendőrségre ment, a nyilvántartási osztályra.

- Szeretném, ha megtalálnád nekem ezt az embert - mondta Vernernek, és a fotót egy cetlivel együtt az asztalára tette. Verner sóhajtott, közelebb húzta magát a gurulós székével az asztalhoz, beütötte a nevet a programba, és hátradőlt. Nem tett megjegyzést, hogy a családnév érdekes mód megegyezik a Mihaiéval. Diszkrét fiú.

- Szólj át, ha van valamid! - mondta türelmetlenül Mihai, és kiment.

Az udvaron rágyújtott, a város fölötti eget nézte. A Fellegvár szürkén meredt rá. Üresnek érezte, semmitmondónak, mint ahogy a várost is. Mintha nem lett volna történelme itt semminek számára, hiába az ötszáz éves várfalak, a főtéri karcsú, Szent Mihály-templom meg a két-háromszáz éves épületek.

Verner később átslattyogott hozzá. Elhízott az érettségijük óta. Az egyetemen nem találkoztak, tulajdonképpen évek óta nem látta, míg föl nem vették a rendőrségre. Azt hitte, elhúzott Magyarországra, a rokonaihoz, és elvitte magával a történelmét.

- Nem tudom, ki a csaj, de elég zűrös ügy, az olaszokkal is föl kell venni a kapcsolatot - mondta Verner szuszogva, és letette Mihai asztalára a dossziét.

Mihai megvárta, míg Verner eltűnik, csak utána lapozott bele.

Hazament, hideget evett.

Bukarestbe öt óra alatt autózott le, száguldott, mi tagadás. Találkozott pár régi kollégájával, és segítettek neki keresni az adathalmazokban az információkat, külföldi kapcsolatokkal hozták össze. Telefonok, gyors vacsorák, kávé, kávé. Azt mondták, a keresett személy többször

ült prostitúcióért, és hogy néhány éve eltűntnek nyilvánították. Az meg tudnivaló, hogy mit jelent. Mihai tudta.

Két nap múlva ért vissza Kolozsvárra.

Másnap kiment a reptérre Ilinca elé.

- Minden rendben - mondta sugározva a nő, és megszorította a férje kezét. Mihai mosolygott, miközben a vezetésre összpontosított. Ilinca le sem vette róla a szemét.

- Mit szólnál, ha kivennénk néhány nap szabadságot, és elrepülnénk Rómába? - kérdezte a férfi, és a zsúfolt, forgalmas utat nézte. Ilinca áthajolt hozzá, és megcsókolta. Mihai rápillantott, ragyogott az arca.

A Fellegvár alatt húztak el.

- Te tudsz valamit erről a... hegyről? - kérdezte Ilincát a férje. A nő fölnevezett a felettük magasodó pankra, és nevetett.

- Mit akarsz tudni róla? - kérdezte.

- Egyáltalán az egész város... - mondta Mihai.

- Á, értem. Szóval... Ami szép benne, azt ők, ami csúnya, azt mi építettük. Nagyjából - tette még hozzá Ilinca és nevetett.

Mihai furcsán nézett rá.

- Ki az az ők? Ki az a mi? - és elnevette magát.

Ilinca hátradőlt, élvezte a szélvédőn át betűző napfényt.

Róma.

Eszébe sem jutott a férfi hűgáról kérdezni, vagy legalábbis nem akarta szóba hozni. Hirtelen kinyitotta a szemét, és azt mondta, az orvosok szerint elég nagy az esély egypetéjű ikrekre.

- Pontosan hányasra? Kettesre, hármasra? - kérdezte Mihai, és kirobbant belőle a kacagás.

A nő megsimogatta a hasát, és újra behunyta a szemét.

- Köszönöm, hogy elviszel Rómába! - mondta, és elaludt, pedig már csak pár saroknyira voltak a lakásuktól.